

## אק-סאגיש וקארא-סאגיש

טיבא (דרום-מרכז סיביר)

לפני שנים רבות חיו בטיבא שני אחים, אק-סאגיש וקארא-סאגיש. לא היה להם כל רכוש מלבד הסוסים שלהם, סוס לבן של אק-סאגיש וסוס שחור של וקארא-סאגיש. הם הסתובבו מאאל ("משק" בשפת טיבא) לאאל וניזונו ממה שנתנו להם הכפריים.

פעם אחד ערפל סמיך עטף אותם בערבה. האחים רכבו זמן רב והיו רעבים מאוד.

"אולי נאכל את הסוס שלך, הציע קארא-סאגיש "ואחר כך נרכב על הסוס שלי ביחד."

"מסכים" ענה לו אק-סאגיש.

האחים הרעבים שחטו את הסוס הלבן ואכלו עד שובע. אחר כך קשרו את הסוס השני, שמו את האוכפים תחת ראשיהם ונשכבו לישון.

קארא-סאגיש חיכה שאק-סאגיש יירדם, עלה על סוסו ודהר משם.

כשאק-סאגיש התעורר, הסתכל סביב, ואחיו איננו.

"יתכן והסוס השתחרר והוא הלך לחפש אותנו" חשב אק-סאגיש והתחיל לחכות. חיכה, חיכה ובסוף הלך בעצמו לחפש. אבל לא מצא לא אח ולא סוס.

הצטער אק-סאגיש, אבל מה יכול היה לו לעשות? הלך לאן שעיניים הובילו אותו.

הלך, הלך והגיע לגבעות שמעל הנהר קארא-סור. הסתכל וראה אוהל בנוי מעור וראשי סוסים. הסתכל פנימה ולא ראה שם אף אחד. ניכנס, נשכב תחת לספה שעמדה באוהל וחיכה – מי יבוא?

בערב נכנסו לאוהל דוב, זאב, שועל וחזיר-בר.

"היה לי יום טוב היום" נהם הדוב "אכלתי אגוזים מאצטרובלי ארזים ומילאתי בהם את בטני. ומה

אכלתם אתם, חברים?"

"חפרתי בשרביט הכסף שלי ומצאתי כל כך הרבה פטריות שלא יכולתי לגמור את כולן" סיפר חזיר-בר. "שמור היטב על שרביט הכסף שלך, שלא יגנבו לך אותה" הזהיר הדוב את החזיר.

"לא יגנבו. הסתרתי אותה היטב תחת ערמת בולי העץ שם מאחור" ענה החזיר.

אחר כך התפאר השועל "גם לי היה יום טוב. צדתי הרבה סנאים."



"וגם לי לא היה יותר גרוע" אמר הזאב "חגגתי אצל קאראתי-חאן. שם צאן ואנשים מתים מצמא. אין להם טיפת מים."  
"מה קרה למים?" שאל השועל.  
"אני יודע" אמר חזיר-הבר "סלע שחור, גדול כמו פרה, סתם את המעין של קאראתי-חאן. רק בשרביט הכסף שלי אפשר להזיז את הסלע ולגלגל אותו מההר."  
החיות שוחחו עוד ואחר כך נרדמו. ואק-סאגיש יצא בשקט ובזהירות מהאוהל, מצא את שרביט הכסף והלך אל האאל של קאראתי-חאן.  
אק-סאגיש ניכנס ישר ליורטה של החאן. המשרתים רצו לגרש אותו.  
"אל תגרשו אותי. באתי לעזור לכם בצרתכם" אמר אק-סאגיש.  
קאראתי-חאן שמע ואמר "אתה איש פשוט ובן-תמותה, אבל תנסה. אם תשחרר את המים ותציל את הצאן שלי, אתן לך את בתי לאישה, חלק מהצאן, טובה עבור טובה. אבל אם לא תצליח, תיפרד מחייך."  
"מסכים" אמר אק-סאגיש והלך למעין.

הוא שם את השרביט תחת הסלע הענק ובקלות גלגל אותו מההר. המים צלצלו בשמחה ונשפכו סביב. הכבשים רצו אל המים כשהן דוחפות זו את זו.  
קאראתי-חאן עמד בדברו. הוא נתן לאק-סאגיש את בתו וחלק מהצאן שלו.

\*

זורמים כבר מים רבים וכל הצאן בריא. מישהו שמע אותנו, כנראה, ושלף את הסלע מהבאר. אילו פגשתי אותו הייתי קורע אותו לגזרים." "גם לי היה יום מר" אמר הדוב "אין יותר אצטרובלים על הארזים. אמנם ראיתי אחד וטיפסתי על העץ, אבל אז נשבה רוח חזקה וזרקה אותי על הארץ. לא רק שלא השגתי את האצטרובל, אלא גם הגב כואב לי עכשיו. ואיך כואב!" קרא עוד וזרק את עצמו על הספה עד שהלוחות שלה חרקו. קארא-סאגיש נבהל נורא וקפץ החוצה. החיות הרעבות תפסו אותו והיו טורפות אותו, אלא שבאותו הרגע נשמע ירי והופיע באוהל אק-סאגיש שחיפש את אחיו. קארא-סאגיש ישב על הארץ עם פה פעור, בקושי חי ומבוהל נורא. "תזכור – אל תקנה ועל תחמוד!" אמר לו אק-סאגיש.

מתוך [www.planetaskazok.ru](http://www.planetaskazok.ru)

פעם, אחרי נדודים ארוכים, הגיע לאאל של אק-סאגיש אחיו קארא-סאגיש, רעב ועייף. הוא הופתע מאוד כשראה את האח שלו. והאח שמח שיכול לארח אותו. "איך קרה שנעשית כל כך עשיר?" שאל קארא-סאגיש בקנאה. ואק-סאגיש סיפר לו הכל. עיניו של קארא-סאגיש נדלקו מרוב חמדנות. "במה אני גרוע מאק-סאגיש? גם אני רוצה להיות עשיר!" והוא הלך מהר לחפש את האוהל של החיות. מצא אותו והסתתר תחת הספה. בערב הגיעו לאוהל הדוב, הזאב, השועל וחזיר-הבר. "ספרו חברים מה אכלתם היום?" שאל הדוב. סיפר החזיר "את השרביט שלי גנב מישהו. אילו גיליתי את הגנב הייתי מיד הורג אותו. במשך כל היום חיפשתי, ורק בקושי הצלחתי למצוא פטרייה אחת. אני מרגיש ריקנות נוראה בבטן." "גם אני לא מצאתי כלום היום" הוסיף השועל "רק עכבר קטן אחד הצלחתי לתפוס." "ואני רק עצם עלובה אחת מצאתי, אחרי שהכלבים כבר עזבו אותה" אמר הזאב. אצל קאראטי-חאן